

RAPTE A LA MISERICORDIOSA

En baixar del cotxe vaig saber que aquell poble estèril i sec no feia per mi. Havien passat anys, però tot romania idèntic sense cap indici de modernització. El reclam turístic més important de *Caravaca de la Cruz* continuava sent l'església *María Auxiliadora*, com solien dir "*casa de nuestra señora misericordiosa*".

No em calia recordar més; de seguida vaig pujar a l'habitació que, com tot, seguia aquella harmoniosa decadència i al cap de uns quants minuts, vaig caure adormida.

Al matí següent, en aixecar-me més aviat que de costum, vaig escoltar un fort xivarri provinent de la plaça. Corrent, vaig mirar per la finestra de l'habitació que donava a l'epicentre del poble. Hi era tot déu: Dolores, l'única fornera d'un quilòmetre a la rodona; l'Alcancil, el fruiter que a la vegada feia de manetes a mitja jornada; Rita, la propietària del restaurant "Una miajica de to"; Juan Francisco Torralba, el borrarxo popular del qual es desconeixia la professió; Don Ignacio, el capellà de l'església...

Tot seguit, ma mare va posar-me al dia de la notícia: havien robat el quadre de la verge que presidia totes les misses diàries. Vaig baixar per assabentar-me dels detalls al més estil Colombo amb un

entrepà de xoriço perquè a mi això del tabac mai m'ha fet molta gràcia.

Allà em trobava jo, observant aquelles cares intentant descobrir una mirada, una paraula sospitosa, un tic nerviós del culpable. Però res de res. Llavors vaig decidir anar a l'escena del crim, l'església.

Estava clar: havien forçat l'entrada i havien fet miques la cambra; fins i tot, havien llençat els ciris i les ofrenes dels devots: hi havia una cadena amb la imatge de la verge, una pila de monedes de deu cèntims i rams de flors. En endinsar-me cap al petit jardí que vorejava la construcció, vaig veure la silueta d'un cos immòbil. Era el cos d'en Pepito, el gos guardià del capellà. Li havien donat un fort cop amb els rasclat de ferro. Això ja era un assumpte personal.

Vaig tornar cap a casa decidida en descobrir el cruel assassí. Durant el camí vaig tornar a revivre totes les escenes intentant trobar el perquè, el com i el qui de tot plegat; per què trencar-ho tot i assassinar el gos, que més que atacar-lo l'hauria llepat de cap a peus?

En els dies següents, la sospita del capellà era tema recurrent de tota reunió social. Més tard em vaig assabentar de la trobada del quadre a la masia de Don Ignacio. Ara sí que no encaixaven les

peces. Recordant els capítols de *S'ha escrit un crim*, vaig pensar en la possibilitat que el veritable lladre intentés culpar al capellà.

Van passar els dies sense saber res més sobre el rerefons d'aquell delicte fins que, per casualitat, vaig ser testimoni d'una estranya conversa entre Dolores i l'Alcancil:

- *Dolores, tranquilízate mujé... esto se olvidará con el tiempo* -
suplicava l'Alcancil deixant enrere la seva perpètua figura d'orgullós.

- *Que me deje en paz te he dicho. El de ahí arriba no tendrá piedá contigo. Él es un hombre de fé, un santo varón, no como tu susio ruin.*

- *No me diga eso, él no te quiere tanto como yo.*

Després el silenci va fer acte de presència en apropar-se un veí.

Em vaig quedar atònita. En el poble corrien rumors sobre els afers amorosos entre la fornera i el fruiter però no sabia ben bé la relació del capellà amb aquesta estrambòtica parella. Llavors vaig recordar les paraules de l'Alcancil: "*él no te quiere tanto como yo*". No podia ser, això era un triangle amorós? El capellà, el fruiter i la fornera? Ni en una pel·lícula d'Almodovar tindria cabuda aquesta història! Tot i així, em preguntava com demostrar tot aquest entramat. Amb la

meva hipòtesi a la mà vaig fer una visita a la meva tieta, una de les més grans tafaneres del poble.

Només entrar a casa de la tieta, la dona em va oferir una pila de pastes, bombons i fruites de temporada vàries.

- *Què te porta per aquí, zagala? – cal dir que la meva tieta encara vagament recordava aquell català de la seva joventut.*

- Doncs res ja saps que estic avorrida i més aviat voldria saber coses sobre l'Alcancil.

- *Ah, un home extraño. Sempre con su dichoso collar de la virgencita ensobre. Pues resulta que...*

- Espera - vaig interrompre a la pobra dona, que arrencava a fer-me un extens discurs sobre el fruiter - he d'anar-me'n, no ho recordava...

- *Muchaha, eres lomismico que la teva mare, sempre d'aquí a allà.*

Ho tenia: la cadena de la verge! Podia recordar com aquell dia després dels fets, observant a tot el poble vaig veure alguna cosa estranya en l'Alcancil. No tenia la cadena! N'estava segura. I era una cadena molt cara per posar-la com a ofrena... El cas estava tancat només quedava posar al descobert tot l'entramat.